

Gemengde gevoelens - bedankt!

Sinds mijn amandelen werden geknipt (dat is langer dan 80 jaar geleden) was ik niet meer als patiënt in het ziekenhuis geweest; behalve dan nog één nacht nu anderhalf jaar geleden bedenk ik. Wel kwam ik er op bezoek natuurlijk: als gemeentepredikant en als verpleeghuispastor, of als bezoeker van vriend of familielid maar niet als patiënt. Ontredderd voelde ik me en geen wonder; want de opname kwam plotseling en onverwacht, opeens ben jijzelf hulp-behoevend, je lichaam ondergaat tot nu toe ongekende handelingen die niet prettig zijn, en je wordt bovendien geconfronteerd met de zorg en misère van je medepatiënten.

Dit klinkt negatief en zo heb ik het ook ervaren. Er waren gelukkig ook positieve dingen. Ik noem er twee.

Als patiënten zaten we in hetzelfde schuitje en daardoor was er soms tussen de een en de ander die elkaar gisteren nog vreemd waren een uitwisseling die diep ging.

Ten tweede: de ondersteunende aandacht vanuit de gemeente was hartverwarmend. Uiteraard kwam niet ieder eraan toe zijn/haar medeleven te tonen. Daar hoeft niemand over te treuren want geen mens kan alles en ieder bijhouden, u evenmin als ik, en dat hoeft ook niet.

In Rotterdam heb ik geen familieleden wonen. Of toch wel? Iemand haalde batterijtjes voor mijn gehoorapparaat; in alle haast van de opname was ik vergeten die mee te nemen. “Zeker uw buurman?”, zei een medepatiënt. Nee, het was gewoon een vriend en medegemeentelid, een “broeder”. Iemand anders haalde mijn vuile was op en die kreeg ik schoon en gestreken terug. Er zou veel meer te noemen zijn.

Na elf dagen mocht ik naar huis, als een dankbaar mens. Er kwamen veel kaarten, belangstellende telefoontjes, en de zondagse bos prachtige bloemen. Wat een meelevens. Bedankt!

Johan M. Snoek.